

PROJEKT

ČESKÝ ROZHLAS OPRAVDU PRO VŠECHNY

aneb

„Situace a výhled Českého rozhlasu 2016-2021“

Autor:

JUDr. Milan Brunclík

© 2015

Turnov, listopad 2015

1)Hodnocení současné situace ČRo a výhled do dalších šesti let

Český rozhlas oslovuje stabilně zhruba 25% veškeré posluchačské obce v ČR. To je při zřetelné touze publika bavit se nenáročnou produkcí komerčních rádií poměrně radostný výsledek.

Zároveň však málo na to, aby si ČRo dělal iluze, že občané bez protestů přijmou opakovaně zveřejňované touhy ČRo po zvýšení koncesionářského poplatku.

K němu by mohlo dojít za všeobecného společenského konsensu jen tehdy, kdyby ČRo nabídl zcela nový, unikátní produkt veřejné služby s nejvyšší užitnou hodnotou **opravdu pro každého občana.**

Spatřuji jej jedině a výhradně v KRIZOVÉM ROZHLASE, jehož projekty postupně s kolegy z akademické půdy i praktiky rádiového provozu rozvíjím i sérií patentových přihlášek po dlouhou řadu let.

Po téměř tři hodiny, co Česká televize v teroristické noci 13.11.2015 v Paříži produkovala kontinuální mimořádné zpravodajství, ČRo Radiožurnál vkládal do besedy o hypnóze krátké fleše z Paříže a ČRo Plus, který by měl vždy vědět víc, o terorismu pod Eifelovkou ani nehlesl a vysílal předtočené pořady o Emilu Háchovi a volbách v Barmě. HRŮZA pomyslet, až podobný teror prošvihne ČRo v Praze !

V této části textu ad 1) předsazuji organicky povinnou osnovu projektu v bodu:

4) Definice motivace uchazeče a jeho přihlášky na pozici generálního ředitele ČRo :

S tématem KRIZOVÉHO ROZHLASU jsem kandidoval na post GŘ ČRo opakovaně. Myšlenka byla vždy Radou ČRo vysoce hodnocena, aby ji posléze noví ředitelé nechali vyšumět jako přehnaně pesimistickou, rušivou k radostným zmatkům budování společenské entropie, k níž se EU a naše země ovšem aktuálně dopracovaly.

Několik prvých polistopadových let jsem působil jako předseda mediální komise ministra vnitra ČR a můj tým prosadil do české legislativy krizové vyrozumívání obyvatel, postižených nejrůznějšími neštěstími. Podařilo se mi z čistě občanského statutu mé funkce zvrátit původní představu vojensky organizovaného IZS, jenž měl propojit jen záchranné složky a na občany vůbec nepamatoval. Toto „plukovnické“ myšlení však přetrvává.

Originalita mého projektu KRIZOVÉHO ROZHLASU stojí na těchto zásadních markantech:

- 1) Národní krizový vysílač, umístěný z důvodu ochrany před destrukcí ve vojensky chráněném území, splývající fyzicky s modulačním studiem prostým jakéhokoli procesového hardware a programového software jakož i propojení s vnějšími datovými okruhy, je prostředkem poslední jednosměrné hromadné elektronické komunikace státu s občany, pokud její vyšší formy jako internet, mobilní sítě a energetická infrastruktura pozbudou funkčnosti.

- 2) Každá rodina nebo nejlépe každý občan je vybaven miniaturním osobním rozhlasovým přijímačem s generátorem ruční výroby napájecího proudu, tzv. klikofonem.
- 3) Od počátku krize až po její konec udržuje stát s občanem psychologicky orientovaný hlasový kontakt prostřednictvím MEDIÁTORŮ ČRo, všeobecně známých, důvěryhodných osob, jež informují o prognózách krize a doporučují kroky k jejímu zvládnání, zejména svépomocnému.
- 4) Krizové osobní přijímače získává občan cenovou intervencí energetických a telekomunikačních operátorů, jež ji poskytují substitučně za nefunkčnost jejich služeb.
- 5) Krizové osobní přijímače se doporučuje prodávat v rámci balíčků PŘEŽITÍ s nezbytnými potravinami formou akčních cen.
- 6) Krizové stavy ČRo prostřednictvím **MEDIÁTORŮ** pravidelně celoplošně, pokud možno zábavným a pozitivním způsobem, s občanskou veřejností nacvičuje.

Téma krizového rozhlasu by měl ČRo ze své podstaty média veřejné služby, historicky osvědčeného v osudových okamžicích našeho národa, uchopit emancipovaně a iniciativně jako službu nejvyšší užitné hodnoty, kterou může občanům všech sociálních a věkových skupin poskytnout při záchraně životů, zdraví a majetku právě a jedině on !

Český stát s mediační krizovou službou ve výše popsaném rozsahu vůbec nepočítá !!

Právě lidsky přívětivá mediace je však v osudových okamžicích zásadním prostředkem k překonávání skupinové paniky a beznaděje !!!

V některých lokalitách dokáže státní autorita krizový stav pomocí mluvících sirén úředním jazykem ptydepe vyhlásit, neuvažuje však s udržováním permanentního kontaktu s postiženými po celý průběh krize.

Nejohroženější lokality jako například města Most a Litvínov s chemičkou v Záluží v sousedství nejsou mluvícími sirénami – jak ukázal skandální nedostatek informací při mohutném výbuchu v létě 2015 – vůbec vybavena.

Podobné výbuchy, jako např. v muničním skladu Vrbětice, mohou vést k fyzické destrukci krajiny s městy a obcemi včetně sirén a jiných informačních systémů a osobní rozhlasový přijímač s vlastním zdrojem energie se pak stává skutečně posledním prostředkem hromadné elektronické hlasové komunikace pro přeživší a evakuované osoby.

KRIZE IDEÁLNÍ PŘÍLEŽITOSTÍ K DIGITALIZACI ROZHLASU

Můj projekt nabízí mimořádnou příležitost spojit jej s digitalizací rozhlasu vybudováním multicastu analogového a digitálního krizového vysílání např. ve standardech HD Radio po vzoru USA či DRM dle Číny na AM daleko dosažitelných frekvencích, přičemž k pokrytí stejného území postačí zlomky analogových výkonů. Vysílací antény typu CFA o výšce

v řádu metrů pak lze ve vhodně střeženém prostoru efektivně fyzicky chránit před záškodnickou destrukcí.

Konkrétní řešení jsou zřejmá z veřejně dostupných patentových přihlášek na mé jméno a spoluautorů.

2) PROFILACE JEDNOTLIVÝCH STANIC

A) NASTÁVÁ HVĚZDNÁ CHVÍLE RÁDIA JAKO MEDIATYPU

Zatímco konzumace videa směřuje stále více a více k off-line sledování konkrétních titulů v době, kdy si na to divák udělá čas, a okamžiky skupinových zážitků milionů u obrazovek se ztenčují na nejatraktivnější sportovní přenosy, údajná podřadnost rádia jako média kulisového poslechu způsobuje, že v každém všedním dopoledni poslouchá v České republice nějakou rozhlasovou stanici mezi dvěma až třemi miliony lidí. Sdílejících právě ony chvíle skupinového souznění.

B) RADIOŽURNÁL

Při pohledu na křivky denního poslechu rozhlasu v ČR, jimž dominují komerční stanice Impuls, Frekvence 1 a Evropa 2 a kde nejurodnějšímu rozhlasovému času – dopoledni - kralují talk show jako Těžkej Pokondr, není věru příliš místa pro výraznější extenzi poslechovosti RADIOŽURNÁLU, jehož nynější profil už tak vidím na samé hranici mainstreamu, kam až by rozhlas veřejné služby mohl zajít. Stanici jako vůbec celý ČRo nakazili „hypotékáři“ z komerčních TV a rádií a propadám nevýslovnému smutku, když vidím např. Terezu Stýblovou prodávající v soukromé TV nějaké hmce a přebíhající do ČRo konat veřejnoprávnost.

Na RADIOŽURNÁLU, ale systémově na všech stanicích ČRo, bych se snažil na kratší časové úseky v délce hodiny až dvou strhnout na ČRo větší poslechovost než vykazuje stávající statistika. Bez slev v profesionalitě a náročnosti na posluchače.

AUTO NEJBLIŽŠÍM PARTNEREM RÁDIA

Konkrétně bych v rámci sílicího trendu RETRO obnovil na Radiožurnálu v čase 13 až 14 hodin legendární motoristický magazín ZÁKRUTA, produkováný společně se slovenským RTVS a na Slovensku též paralelně celoplošně šířený.

Na ZÁKRUTĚ jsem se podílel a dosahovali jsme denní poslechovosti až 6 milionů posluchačů. Takové parametry náleží dnes pochopitelně do říše snů, nicméně daný formát v sobě ukrývá sílu posluchačské špičky, jejíž výši bych podpořil originálními formami interaktivních her, v nichž by posluchači-řidiči jezdili podle rozhlasově organizovaných úseků slušnosti. Konkrétní formy mám připravené pro případ úspěchu v konkursu.

Hodinu před půlnocí bych na RADIOŽURNÁLU oživil pořadem VEČER V... (Paříži, Londýně, Moskvě...), jenž by byl pásmem slova a hudby sestaveným a živě moderovaným příslušným zahraničním zpravodajem ČRo.

C) PRAHA – DVOJKA

Hned v prvních minutách svého případného ředitelování ČRo bych vyhlásil generální amnestii pro všechny rozhlasáky, kteří se nesmířili – v souznění s tisíci posluchačů – s nesystémovým

a desítky padlých při obraně rozhlasu v letech 1945 a 1968 urážejícím přejmenováním stanice PRAHA na DVOJKU. Prvého bych volal do služby vyhozeného zprávaře Jirku Hrubce.

V rámci sílicího boomu RETRO bych vrátil na PRAHU do času 8.00 až 8.30 hod. po desetiletí oblíbenou konstantu rozhlasového rána, a sice bilanční dokument zralých osobností A LÉTA BĚŽÍ, VÁŽENÍ. Jako vhodný předjezd skvělých „jaktovidičů“. S dramaturgickou radou bych hledal pro MIKROFORUM exkluzivnější obsah a vysílací čas, jež si tato nesmrtelná značka se znělkou pod kůží milionů posluchačů zaslouží. S výzvou pro regiony !

V této souvislosti proponuji, že v programu PRAHY-DVOJKY bych mimořádně hýčkal seriál „**Tluchořovi aneb o některých druhých z nás**“. Považuji jej za absolutní vrchol seriálové dramatické tvorby ČRo v uplynulém čtvrtstoletí od Listopadu 89.

D) VLTAVA

Nemám připomínek, smekám klobouk...

E) ČRo PLUS

V posledních měsících nabral ČRo do svých řad mnoho mladých a jeho centra zpravodajství a publicistiky se tak přiblížila České televizi. V ní mají s trochou nadsázky na každou reportáž novou slečnu, aby apartní modelka po své minutě slávy zmizela někde v nenávratnu.

I rozhlasoví chlapi a děvčata dokáží (též čile na RADIOŽURNÁLU) stvořit krátké instantní příspěvky, z nichž je však slyšet, že za sebou nemají žádné kariérmí zázemí a o těžkostech života nevědí téměř nic.

Takový ansábl ovšem nemůže plnit základní zadání PLUSky : vědět víc !

Preferoval bych komentátory, kteří vždy na své téma řeknou opravdu víc než slohové cvičení. Kdož to, o čem hovoří, mají opravdu odžito, např. Jana Petráňka, Janu Klusákovou, Petra Robejška, Ilonu Švihlíkovou, Václava Cílka, Lenku Zlámalovou, Miloše Rejchrtu, Martinu Kociánovou, Erika Besta, Jitku Hanžlovou...

I ty dosud mediálně neobjevené z regionálních kruhů, mimo instantní komentátorské partičky pražských chlapců a děvčat, putujících od printové redakce do studia a zase zpět (někdy i skrze nezávisle závislou partajní akademii), kteří sami sebe nazývají renomovanými.

Má-li totiž ČRo působit jako vyvážené médium, musí především obsazovat své pracovní pozice všemi věkovými kategoriemi, tedy i lidmi střední a starší generace. Preference mládí, uplatňovaná managementem Petera Duhana, značně poškodila prestiž ČRo.

Techniku PLUSky bych vybavil nejlepšími telefonními hybridy, neboť její vysílání stojí na telefonátech. Spíše však s nimi padá, neboť více než pravidelně není hovorů rozumět, pokud se přímo nezhroutí. Tento nešvar postihuje však všechny stanice ČRo se stále větším podílem mobilních vstupů. Reportéry ČRo bych vyzbrojil podobnou krabičkou, jaké v České televizi zprostředkují spolehlivý obraz a zvuk přímo z kamery či notebooku.

F) REGIONY - POKLAD ČESKÉHO ROZHLASU

ČRo se svými cca 1.400 kmenovými zaměstnanci a stovkami externistů představuje mediální dům, nabitý tvůrčí potencí nesouměřitelnou s Českou televizí a tištěnými deníky. A to díky rozprostřenosti tvůrčích sil do všech regionů ČR, v nichž disponuje též svými studiovými budovami, v některých případech architektonickými skvosty příslušných měst.

Vznikla zde poměrně štedře personálně dotovaná centra zpravodajství, ale zároveň byly likvidovány tvůrčí skupiny původní regionální slovesné i hudební tvorby. Pokud se v regionu vůbec produkuje něco více než moderátorský proudový program, děje se tak z blahosklonné libovůle pražského ústředí, co tamní dramaturgická vrchnost povolí.

Tento neblahý stav popírá sám smysl veřejnoprávnosti a velmi vážně porušuje Zákon o Českém rozhlase.

Jako jeho případný GŘ a jako rozhlasák, jehož kariéru v ČRo provází angažmá v regionálních studiích, zejména v práci pro celoplošné okruhy, bych chtěl právě regiony rehabilitovat coby nejcennější rodinné zlato ČRo i jeho posluchačů. Vedle krizového rozhlasu bych si vzal tento úkol za prvořadý.

V každém regionálním studiu bych zřídil tvůrčí skupinu slovesné tvorby s vlastní emancipovanou dramaturgií, která bude vytvářet pořady publicistiky, dokumentu, literatury a dramatických žánrů pro interní krajové vysílání a prezentaci v rámci celoplošných okruhů.

Od nich bych požadoval, aby pro nabídku titulů zdola z krajů garantovaly vysílací časy tak, aby se regionální produkce, témata a úroveň zpracování disponované k oslovení posluchačů v celé zemi, uplatnily před nejširším publikem a vznikalo tak mimo jiné vhodné konkurenční prostředí pro krajánky a „Pražáky“.

G) NEZÁVISLÉ PRODUKCE

Hlava mi nebere, proč ČRo nevyužívá k obohacení svého programu nezávislé produkce.

Po České republice působí tisíce domácích zvukových studií, z nichž nejméně desítky plně vyhovují nejvyšším nárokům broadcast provozu.

A hlavně soustřeďují kolem sebe tvůrce původní slovesné i hudební tvorby mimo rámce usedlého myšlení vnitrorozhlasové dramaturgie.

Představuji si opak České televize, která zadává většinu dramatické výroby externím produkcím, při čemž ovšem jde o díla vzniklá v interní dramaturgii ČT. Tečou tudy stovky milionů, které v případě rozhlasu nejsou nejen k dispozici, ale vzhledem k levnosti audiotvorby je není třeba ani vynakládat.

Pokud prostě nějaké zajímavé slovesné či hudební dílo mimo vůli ČRo vznikne a ten jej shledá pro svůj program žádoucím, jednoduše jej od nezávislého producenta za smluvní cenu koupí. Cena musí být pro tvůrce důstojná a pro ČRo úsporná, tedy pod úroveň nákladů, které by jinak musel vynaložit na naplnění svého programu interní výrobou.

Myslím, že ideálnější synergii ekonomičnosti a atraktivity programu snad ani nelze jinak vyvinout.

H) RADIO WAVE

Mělo by dělat vlny do všech většinových stanic ČRo, podobně jako vstupuje do VLTAVY. Svého času za to Rada ČRo vyhazovala Václava Kasíka, jeho nástupce Peter Duhan byl naopak chválen, když s ČRo PLUS „naboural“ pražskou Reginu.

Já bych využil své právnické profese a jednou větou v příslušném interním dokumentu ČRo elegantně ošetřil vlnění WAVE do jiných stanic jako dokonale souladné s českým právním řádem.

I) NOVÁ MÉDIA

Tlačil bych na IT odborníky, aby více uživatelsky zpříjemňovali on-line i archivní off-line poslech produkce ČRo, aby k vyhledání žádaného titulu stačilo co nejméně kliků v maximálně přehledných stránkách. Aby on-line živé vysílání, jdoucí někdy takzvaně do zdi, nacházelo ex post z archivů rezonanci u tisíců zájemců o informace, poučení a zábavu v šíři, jakou žádné jiné médium než ČRo v České republice nevytváří.

Každá stanice by měla na svém webu na čelném místě denní, týdenní, měsíční a roční TOP TEN svých pořadů. A tyto žebříčky by byly účinně křížově promovány v rámci on-line broadcastu.

J) ROZHLASOVÉ VIDEO

Má-li být Český rozhlas poslouchán, musí být v naší době hypertrofované videofikace všehomíra také pořádně vidět.

Nejsem přesvědčen, zda tuto nezbytnost splňují kamery nahlízející do hlasatelen a režii některých stanic. Pokud si to v nich myslí, nic proti tomu.

Jako velmi účinnou propagaci ČRo bych posiloval krátké filmečky vnitrorozhlasové videoskopiny, prezentované na YOUTUBE.

Coby rozhlasák, který se přes čtvrt století žije také televizí, bych maximálně podporoval i tzv. velkou televizní tvorbu v původních rozhlasových tvůrčích kapacitách. Příkladem budiž třeba famózně snímaný přímý přenos megakonzertu ČRo ze 17.11.2014 na Václavském náměstí, produkce schopná ozdobit program partnerské České televize.

3) ORGANIZAČNĚ-PROVOZNÍ ZÁLEŽITOSTI

Jsme svědky velkých zemětřesení, která mohutnou erozí digitální ekonomiky zásadním způsobem přerývají dosud ospalou českou mediální krajinu. A odkazují projekt Petera Duhana z doby před třemi roky do rozhlasového dávnověku.

Deklaruji zdrženlivost vpadnout do podniku jako případné nové koště a po vzoru některých mladých, univerzálních manažerů, střídajících se v ČRo za personálních rošád Petera Duhana, rozmlátit v organizaci co se dá.

Přesto však cítím potřebu evolučně revidovat Duhanovy organizační struktury ČRo, které postavil na produkčních centrech a zároveň zrušil staniční příslušnost tvůrců programu. Posluchači se ovšem identifikují s Českým rozhlasem právě skrze jeho jednotlivé stanice a tamní nepřitažlivější pořady. Sepětí tvůrce s danou stanicí se tedy jeví jako logické a

přirozené, generující uvnitř ČRo potřebnou kreativní soutěživost a navenek směrem k posluchačům exkluzivitu jednotlivých stanic a zdejších stěžejních programových titulů. Lapidárně řečeno : musím vědět, pro kterou stanici a jakého posluchače pořad tvořím. Z instantní tvorby naslepo nic dobrého nevzejde !

Každá programová změna by byla podrobena kolektivnímu uvážení v dramaturgické radě, kterou bych si zřídil z nejrenomovanějších kolegů. S autory a dramaturgy bychom projednali zásahy do vysílacího schéma a také bychom je hodnověrně vysvětlili posluchačům.

Takto bych z budovy ČRo na Vinohradské 12 vyháněl zde rozprostřený strach řadových pracovníků z libovůle povýšených šéfů. A vešel se do vyrovnaného rozpočtu !

EKONOMIKA ČRo by byla sekundární k programu. Vysílali bychom prostě tolik, na kolik budou peníze v rámci stávajícího koncesionářského poplatku. S klidným svědomím, že nynější produkce ČRo je natolik komplexní a rozsáhlá, že nevidím už jen z psychických schopností posluchačů jejich sílu absorbovat další extenzi počtu stanic a pořadů ČRo.

EFEKTIVNÍ KONTROLU hospodaření s veřejnými prostředky v hodnotě přes 2,3 miliardy korun bych zajistil na základě svých mnohaletých zkušeností z podnikové advokacie, v níž jsem pracoval v době politické perzekuce se zákazem práce v médiích. V útvaru GŘ bych zřídil personálně úzký, avšak vysoce kompetentní útvar podnikového právníka a hlavního kontrolora, kteří by auditovali právní a účetní operace. Hledat nejrůznější **ŠMĚ** uvnitř Českého rozhlasu a stanovovat nápravná i případně represivní opatření je prvořadou povinností generálního ředitele jakožto správce svěřeného majetku, předsunutou před úkoly Dozorčí rady Rady ČRo. Zaměstnanci by vyplňovali čestná prohlášení o kolizních rodinných vazbách uvnitř ČRo a personální a mzdová evidence by obsahovaly software pro signalizaci nepřipustných příbuzenských vztahů uvnitř ČRo. K trapnostem kolem rodiny Duhanů a Ratiborských, dam Jaklové a Kašové by za mého vedení vůbec nedošlo !

A ŽÁDNÝ ZLATÝ PADÁK bych nepřipustil do své „generálské“ smlouvy. Vylučuji, že by se mi přihodily malé domů jako kolegovi Duhanovi, ale třeba zdravotní kolaps v mém věku vyloučit nemohu. Vrátil bych se v takovém případě k almužně zvané v ČR urážlivě důchod, neb dva miliony odchodného bych považoval za **NEMRAVNÉ**.

DIGITALIZACE

Pro přechod rozhlasu z analogového na digitální princip šíření neplatí analogie televizní.

Analogový rozhlasový broadcast nabízí v ČR aktuálně přes 70 stanic. Tento počet dostatečně saturuje posluchačskou poptávku po konzumaci rádia jako prostředku on-line poslechu, ve značné míře kulisového. Kvalita analogového FM přenosu je vynikající a zatím spolehlivější než DAB příjem v rychle jedoucích vozidlech.

Ze strany posluchačů nelze tedy předpokládat masivnější zájem o výměnu stávajících přijímačů za digitální. Ruku v ruce s nimi půjde i komerční rozhlasová sféra, jejímž interesem je udržovat pro ni příznivý „analogový“ status quo, nepřipouštět fragmentaci rozhlasového trhu či příchod nových vysílatelů.

Z těchto důvodů bych se ubíral cestou nenásilného pokroku. Tedy žádný nařízený switch k určitému datu jako v Norsku, ale pozvolný přechod na digitál. Směr nastoupený nedávným

úvedením do provozu 20 kW DAB vysílače v Praze považuji za nejrozumnější a hodný rozvíjení do dalších velkých aglomerací naší země.

Výrazný akcent bych položil na automobily a dopravní prostředky vůbec. Skýtají nejpřirozenější cestu k postupné, nenásilné digitalizaci. Vzhledem k mému ústřednímu tématu krizového rozhlasu nelze vedle EU lobbysticky prosazovaného DAB+ opomíjet i jiné digitální vysílací standardy, rozšířené v rozhlasovém světě, jako HD radio a DRM+.

V této souvislosti bych pro Český rozhlas střežil národní bohatství v podobě evropsky koordinovaných kmitočtů 270 kHz a 639 kHz, neboť právě ony představují v rámci rádiového spektra České republiky nejcennější frekvence. Pokud by se je podařilo zcela zlikvidovat, jak se to do velké míry „povedlo“ Peteru Duhanovi na vysílači Topolná, provozovatelé ponorek v Rusku už by se na ně mohli třepat nedočkavostí.

Vyjadřuji šok z těch manažerů ČRo, kteří by Topolnou a Liblice likvidovali v pochybné snaze ušetřit několik málo desítek milionů korun, nežku-li demonstrovat na údajně mrtvých dlouhých a středních vlnách svou technickou pokrokovost!

4) Definice mé motivace a přihlášky na pozici generálního ředitele ČRo - dodatek

K ČRo jsem osudově připoután téměř 50 let.

I v době, kdy jsem se od něj v roce 1976 jako nestraník distancoval veřejným vyhlášením odporu proti KSČ a sovětským okupantům a do Listopadu 89 cíleně vyvázal z prostituce pro totalitní režim, jsem podomácku rozvíjel svůj systém stereofonní umělé hlavy, svépomocně si vyráběl studiové audio a video magnetofony a tvořil undergroundově v kontaktu s několika odvážnými kamarády z ČRo, kteří se nebáli komunikovat s prašivou disidentskou ovcí.

Do konkursu se hlásím v době, kdy Evropa zažívá největší dějinné otřesy v novodobé historii a kdy mé projekty KRIZOVÉHO ROZHLASU získávají podporu mezi významnými osobnostmi odborných i společenských kruhů.

Jsem připraven je okamžitě realizovat jako veřejnou službu s absolutní předností před vším ostatním, čím může a je povinen rozhlas veřejné služby občanovi naší vlasti posloužit. **Míru připravenosti na takový zásadní úkol dokládá veřejná databáze mých patentových přihlášek.**

V Československém a Českém rozhlase jsem vytvořil jako autor, režisér nebo zvukový mistr tisíce pořadů, z nich řadu v mnou vyvinutém systému umělé hlavy, který i po téměř půl století zůstává nepřekonaným, v zahraničí čile využívaným principem všeprostorového zvuku, šířeného klasickou stereofonií. Žel, většina mých děl byla v době mé politické perzekuce brutálně zničena.

Přes tyto hořkosti a věk 63 let se cítím plně morálně, odborně a zdravotně způsobilým vést Český rozhlas jako jeho generální ředitel.

© JUDr. Milan Brunclík, Turnov, listopad 2015

